

minister har fremsat med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet; det forekommer mig, ikke, at man deraf kan udlede noget Haab om, at den Del af Produktionsomkostningerne, der henvises til i disse Erklæringer, kan gaa ned. Og derfor maa jeg sige, at efter min Opfattelse er der ikke en eneste af de Forudsætninger, der er angivet her i Erklæringerne, som vil holde Stik; de brister uden Undtagelse alle sammen. Det eneste, der kan tænkes at holde, og det eneste Forhold, som der vil ske nogen Bedring i, er Lønningsforholdene, idet Lønningerne naturligvis maa rette sig efter Pristallet, som det gaar ned, medens jeg forudsætter som en given Sag, at alle de andre Omkostningskonti saa nogenlunde vil svare til, hvad de er i Øjeblikket.

Jeg maa derfor mene, at man ikke kan tillægge Erhvervenes Erklæringer hele den Vægt, som man har gjort under denne Debat; for hvis man skulde have et fyldestgørende Svar fra Erhvervene, skulde det være afgivet under den Forudsætning, at det ene Erhverv ikke kunde skyde Vanskelighederne over paa det andet, og under den Forudsætning, at alle skulde staa paa egne Ben, uanset hvorledes Vanskelighederne vilde forme sig.

Jeg hørte med Interesse i Gaar det ærede Medlem Hr. Lange, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, ogsaa tale om en Støtte til Erhvervene, og jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede Medlem rigtigt, at man fra det konservative Folkepartis Side betragtede en saadan Støtte til Erhvervene i Fremtiden som en nødvendig Forudsætning for, at man kunde gaa med til nye Valutaforanstaltninger, og for at gaa til Pariteten. Hvis dette er en nødvendig Forudsætning for det konservative Folkeparti, saa tror jeg, at man gør vel i, inden vi skrider til den endelige Afgørelse af dette Spørgsmaal, at faa nogen Sikkerhed for, hvor meget der kan opnaas af den Slags, for ellers vil ogsaa det konservative Parti give sin Tilslutning under bristende Forudsætninger.

Som jeg sagde før, tror jeg ikke, at dette Forslag vil opfylde sit Formaal: at skaffe os et Pusterum. Det er gaaet for hurtigt med Kronestigningen, vi trænger til at trække Vejret; men denne Pusteperiode, om jeg saa maa sige, skulde jo bruges til at samle Kræfter i, for at vi kunde tage det næste Skridt. Naar vi i Øjeblikket har en Arbejdsløshed paa over 43 000 Mennesker, en Arbejdsløshed, der stiger Uge for Uge og sidste Uge er steget med over 5 000, vil jeg nok spørge, om der her i dette høje Ting er nogen, der tror paa, at dette Puste-

rum skulde kunne hjælpe os over den senere Periode. Det tror jeg i hvert Tilfælde ikke paa.

Og naar man ser paa de Aarsager, som nu har gjort, at Tempoet opad er blevet for stærkt, og der fra alle Sider, baade i disse Erklæringer og fra alle de ærede Medlemmer, som har talt, peges hen paa den store Indflydelse, som Spekulationen har haft, hvor kan man saa med nogen Sikkerhed regne med, at en Foranstaltning af denne Beskaffenhed skulde kunne give os Pusterum? Jeg synes ikke, der er noget egentlig Holdepunkt for en saadan Betragtning. Man kan skønne, at det vil gaa saadan, og man kan skønne, at det vil gaa i den anden Retning, men der er ingen, der kan have nogen som helst begrundet Formening derom, og for mit Vedkommende maa jeg sige, at den Udvikling, der er foregaaet fra i Fjor, da vi vedtog den Valutalov, vi har i Øjeblikket, giver dog næsten det Indtryk, at naar vi nu sætter Skulderen under denne Spekulation, sætter Skulderen under den her ved en Kurs af 90, saa maa man, saadan som det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde, regne med, at denne Spekulation vil tage de sidste 6—7 Points, der kan blive Tale om, denne sikre Gevinst. Thi jeg maa mene, at Spekulationen vurderer os ikke efter, hvorvidt der i Lovforslaget findes Ordet „Højnelse“ eller ikke. Nej, den vurderer det danske Samfund efter, hvad det kan, og hvad det vil, den vurderer os efter de Ord, der falder her i dette høje Ting, om, at vi har til Hensigt at bringe Kronen op i Pari. Saa skal den nok af sig selv indhøste den Gevinst, der endnu er tilbage.

Det forekommer mig, at Aarets Erfaringer burde have fundet Udtryk i den nye Valutalovgivning, som vi nu skrider til. Der er talt om, at den Valutalov, vi nu har, havde til Formaal at sætte Bund, og i den Henseende har den svaret fuldt ud til sit Formaal, det kan ikke omdisputeres. Men der er paa den anden Side ikke Tvivl om, at det var en Svaghed, at den ikke samtidig satte Loft; og der er ingen i dette høje Ting, som i Fjor havde turdet tage Ansvar for en Valutalov som den, vi har, hvis de havde forudset, at Kronen var gaaet op i 93 i denne korte Tid. Det paa- staar jeg. Derfor forekommer det mig, at denne Svaghed, som vi alle erkender, Valutaloven har, burde man have taget Hensyn til i det Forslag, der her foreligger, saaledes at vi ikke nøjedes med at sætte en højere Bundkurs, men at vi beholdt Magten over Valutaen ogsaa opad.